



Brno/Afghánistán

„U nás byli komunisté, bylo jedno, jestli jste studoval nebo ne. Když jste se odněkud vrátil, dali vám samopal a poslali vás na frontu. Tak jsem využil nabídku na studia a v roce 1982 se začal učit v Československu. A schválne studium prodlužoval,“ popisuje Zabih důvody odchodu ze své země. V Brně vystudoval Vysoké učení technické, pak vedl obchod, posledních patnáct let pracuje jako směnárník. „Žiji tady v klidu, cítím se dobře,“ říká. Ale zažil i vydírání v době divokého kapitalismu na konci minulého století. „Mám legální zbraň, bez ní to v práci s penězi nejde,“ tvrdí. „Na Afghánistán jsem úplně nezapomněl, prožil jsem tam dětství. Ale stejně mě to nejvíce táhne tam, kde jsou moje děti a česká manželka. Doma je přece tam, kde máte rodinu, a ta je v Brně.“

(Zabih Paynda, směnárník, 54 let)

Brno/Afghanistan

“There were communists in our country, no matter if you were studying or not. When you came back from somewhere, they just gave an automatic to your hand and sent you to the battlefield. So I used the opportunity to study and started to learn in Czechoslovakia in 1982. And kept prolonging my studies on purpose,” Zabih describes the reasons why he left his own country. He graduated from Czech Technical University in Brno; before running his own shop. For the last fifteen years he has been working as a money handler. “I live here in peace, I feel good,” he says. However, he also experienced blackmail during the time of “wild capitalism” at the end of the last century. “I have a legal weapon; you can’t work with money without having one” he claims. “I did not forget Afghanistan completely; after all, I spent my childhood there. But the place I want to be the most is where my children and wife are. Home is a place where you have your family, and that is in Brno”.

(Zabih Paynda, 54, Money changer)



Olomouc/Austrálie

„Když sedím u hokeje a Olomouc dává gól, cítím se tu jako doma. Ale jsou případy, kdy jsem naprostý cizinec. Nejhorší je to v restauracích. Číšníci jsou nevšímaví, arroganti. Tepřve se učí, jak být číšníky. Taky na úřadech je to hrůza. Ale máme tady velmi dobré kamarády a Olomouc je tajemné, krásné město a nikdo o něm moc neví. Když jsem snil o vlastním hostelu, byla Olomouc moje první volba,“ vypráví Greg, proč se v roce 1998 rozhodl začít provozovat hostel pro turisty v hanácké metropoli. „Konkurence tady nenabízí informace v angličtině, zdejší ubytovny nemají společné prostory nebo kuchyň pro hosty. My máme navíc nejlepší informace o městě, o kultuře, festivalech, vymysleli jsme pěší trasy po památkách. Když se děje něco zajímavého, doporučíme to. Pro Novozélandčany a Australanů je například velmi exotický hokej. Tak jim půjčujeme brusle a vysvětlíme, jak se dostat na zimní stadion,“ líčí Greg a Francie, kteří už právě s Moravou tak srostli, že by nechtěli žít jinde. „Hlavně by nám všude jinde na světě chyběla kofola.“

(Francie Finn a Greg Chandler, provozovatelé hostelu, 38 a 41 let)

Olomouc/Australia

“When I watch a hockey game and Olomouc scores, I feel like I am home here. But there are cases when I am a complete stranger. The worst are restaurants. Waiters are unconcerned, arrogant. They are still learning how to be waiters. Dealing with authorities is also a nightmare. But we have very good friends here, and Olomouc is a mysterious, beautiful city nobody knows much about. When I started dreaming about my own hostel, Olomouc was my first choice.” Greg explains why he decided to start running a hostel for tourists in the Haná metropolis. “The competition here does not offer information in English; the other hostels do not have common areas or kitchen for guests. What is more, we offer the best information about the city, culture, festivals; we came up with sightseeing walking paths. When something interesting is taking place, we recommend it. For instance, hockey is something very exotic for New Zealanders and Australians. Thus, we rent skates to them and explain how to get to the winter stadium” say Greg and Francie, who are so attached to Moravia that they would not want to live anywhere else. “Above all, we would miss Kofola, if we lived anywhere else in the world.”

(Francie Finn and Greg Chandler, 38 and 41, Hostel Managers)



Olomouc/Brazílie

„Byl jsem unavený z Latinské Ameriky. Chtěl jsem poznat jiná místa, toužil jsem po úplně jiné kultuře. A v Brazílii je hodně českých studentů, tak bylo rozhodnuto. Zjistil jsem tady, že jsme vlastně stejní – podobně se radujeme, podobně smutníme. Ale Brazilci jsou pořád hodně otevření, Češi potřebují člověku důvěřovat, až pak ukážou opravdovou radost. V Česku ale máte lepší ženy, partnerky do vztahu. Jsou hodné. Brazilky jsou divoké, myslí jen na sebe. Češky se umí rozdělit.“ Za tři roky, co je Fernando v Česku, měl jen jednou problémy s barvou své pleti. „V hospodě, kam jsem běžně chodil, se mi kvůli tmavší pleti posmívali a vyhrožovali mi. To by se v Brazílii netolerovalo. Ohradil jsem se, že nejsem žádný cikán, Rumun, ani žádný Čech – jsem Brazilec. A budete se mnou mít problém, protože já se vás nebojím, to jsem jim řekl. Nakonec odešli. Ale další den jich tam bylo osm. Radši jsem odešel já. Nejhorší bylo, že lidé, kteří mě znali, se kterými jsem v té hospodě dřív společně pil, tancoval i blinkal, se mě nezastali, mlčeli. Ti, co se mě nezastali, jsou svým způsobem kumpány těch lotrů. Ale všude se najdou lidi, co hned utečou, a ti, kteří utíkat nikdy nebudou.“

(Fernando Costa, lektor, 32 let)

Olomouc/Brazil

“I got tired of Latin America. I wanted to get to know other places, I was longing for a completely different culture. And there are a lot of Czech students in Brazil; so, that decided the matter. I also found out that we are in fact all same: we feel joy and sadness in a similar way. However, Brazilians are still quite open; Czechs, on the other hand, need to trust the person and then they show true joy. You have better women in the Czech Republic though, better partners for a relationship. They are kind; Brazilian girls are wild: they only think about themselves. Czech women know how to share.”

During the three years in which Fernando has been living in the Czech Republic, he has only ever had encountered one problem due to the colour of his skin. “They used to mock and threaten me because of my skin colour in the pub we used to go. That would be intolerable in Brazil. I objected that I am no gypsy, Romanian, nor Czech – I am a Brazilian. And you will have a problem with me, for I am not afraid of you – that was what I said. They eventually left. But there were eight of them the next day. This time it was me who left. The worst thing about it was that people who knew me, with whom I had drunk, danced and thrown up in that pub, did not stand up for me; they were silent. And those who did not stand up for me are, in a certain way, accomplices of those scoundrels.”

(Fernando Costa, 32, Language Teacher)



Olomouc/Bělorusko a Bulharsko

„Když se Bulhaři začnou bavit o nějakém tématu, naprosto a okamžitě se mu oddají, diskutují, baví se hodně otevřeně a hlasitě, podlehnou mu. Češi ne, reagují s velkým zpožděním, jsou opatrní, vyčkávají, v podstatě ztrácejí drahocenný čas,“ říká muž, který vede Bulharský klub v Olomouci a za manželku má Běloruskou. Seznámili se v roce 1986 v tehdejším Československu. „Česká žena tady je v lepší pozici, ve svém prostředí je lépe zabezpečená. Pak má stále více nároků. Žena-cizinka, která si musí vydobýt pozici mezi ostatními, musí dělat více kompromisů a netrvá na malíčkostech,“ hodnotí Bulhar, který má za sebou manželství s Češkou, svůj současný vztah s Běloruskou.

V Česku už si oba zvykli. „V Bulharsku jsem žil něco málo přes dvacet let a tady už jsem 43 let. Přemýšlím česky, vnímám podobně jako Čechové. V Bulharsku se ale nabíjím. Vzhledem k tomu, že jsem jižní člověk, potřebuji více slunce a komunikace a radosti. To se mi tady moc nedostává,“ říká. Jeho paní dodává: „Jsme stejně psanci. Když jste deset, dvacet let mimo, neprožíváte změny, převraty, revoluce, můžete jen koukat zvenčí, co se doma děje. Ale nejste v tom. Když jednou člověk žije v cizině, připadá si jako psanec. Tady i tam.“

(Alla a Božidar Bairovovi, podnikatelé, 51 a 65 let)

Olomouc/Belorussia and Bulgaria

“When Bulgarians start talking about a certain topic, they immediately and completely devote themselves to that topic; they are discussing it, talking quite openly and loudly. Czechs are different: they react with a long delay, they are careful, they wait, thus losing precious time” says Božidar, the head of the Bulgarian Club in Olomouc. His wife is from Belarus and they met in the former Czechoslovakia in 1986. “A Czech woman here is in a better position, better secured in her environment. Then, she requires more and more. A foreign woman, who must struggle for her position among others, has to make more compromises and is not so fussy” says the Bulgarian, who used to be married to a Czech woman, about his current relationship. They are now both used to living in the Czech Republic. He says “I lived in Bulgaria a bit longer than twenty years, and I have already been here for 43 years. I think in Czech, I perceive things in a similar way as Czechs do. I charge my batteries in Bulgaria. Down to the fact that I am a man from the South, I need more sun, more communication and joy. That's what I lack here.” His wife also adds “We are outcasts anyway. When you have been away for ten or twenty years, you don't experience changes, upheavals, revolutions; the only thing you can do is to watch from the outside what is happening at home. But you are not a part of it. When one lives in a foreign country, he feels like an outcast. There and here.”

(Alla and Božidar Bairov, 51 and 65, Entrepreneurs)



Olomouc/Čína

Do svých 26 let opravoval Su Ping v Číně hodinky. Pak se rozhodl odejít do Čech. Byla polovina 90. let minulého století a mladý exotický cizinec začal hned podnikat. „Číňané jsou všude. Měl jsem tu známého, taky podnikal, tak mi pomohl,“ vysvětluje a dodává, že začínal jako kuchař a číšník. „Pak jsem chtěl vlastní restauraci. Tenkrát jste v Česku nepotřebovali velké investice,“ míní podnikavý Číšan. V olomoucké restauraci v 18. patře výškové budovy zaměstnává dvojí personál – Číňany na čínské speciality a české kuchaře na místní hotovky. „Jako zaměstnanci jsou Číňané lepší. Když potřebuji udělat práci navíc, líp se s nimi domluvím. Češi jsou moc vybíráví, chtějí také víc peněz,“ podotýká. V restauraci pomáhá i čínská manželka. Dvě jejich děti studují v Číně, prý aby se dobře naučily čínsky a znaly čínské tradice, třetí je s rodiči na Moravě. „Syn má deset let, chodí do české školy, nemá problémy,“ tvrdí usměvavý muž, kterému přizvukuje jeho manželka. „Je tu příjemné prostředí, čistý vzduch, méně lidí. Všechno je lepší,“ tvrdí žena, která se se svým krajanem seznámila až v Česku.

(Su Ping Zhan, majitel restaurace, 43 let)

Olomouc/China

Su Ping, until he was 26 years old, had been repairing watches in China. He then decided to move to the Czech Republic in the mid nineteen-nineties and the young exotic foreigner began to do business straightaway. "Chinese are everywhere. I used to have an acquaintance here; he was also an entrepreneur, so he helped me" explains Su Ping and adds that he began life in Czech Republic as a cook and a waiter. "Then I wanted to open my own restaurant. Back then, you didn't need big investments in Czechoslovakia" muses the enterprising Chinaman. He employed two different kinds of staff in a restaurant located on the 18th floor of a high-rise building in Olomouc: Chinese for Chinese specialties and Czech cooks for typical local food. He observes "Chinese are better as employees. When I need to get extra work done, it is easier to come to an agreement with them. Czechs are too picky, and they also want more money." His Chinese wife also assists in the restaurant. Two of their children study in China in order to, as they say, to learn Chinese better and learn more about Chinese traditions. The third child lives with his parents in Moravia. "Our son is ten years old; he attends Czech school; he has no problems" says Su, smiling. His wife agrees. "Here in the Czech Republic is nice environment, clean air, less people. Everything is better," says his wife, who actually met Su when she was already in the Czech Republic.

(Su Ping Zhan, 43, Restaurant Owner)



Brno/Ekvádor

„Ze začátku jsem se tady cítila jako v koncentračním táboře. Lidi byli smutní, nepříjemní. Cítila jsem, protože jsem nic nerozuměla, že mě nemají rádi. To byl pro mě šok. To u nás neexistuje. Každá návštěva, každý nový, cizí člověk je pro nás host. Nikdy nezapomenu, když jsem šla poprvé v Praze do metra. Zavřely se dveře soupravy a já cítila, že se něco děje. Někdo umřel, říkala jsem si. Lidi jsou smutní. Všichni byli zamračení, nikdo se nezasmál, nikdo nemluvil. Možná bude válka, myslela jsem si,“ vzpomíná na rok 1987 a svůj první dojem z Prahy usměvavá Yana. O tři roky později se provdala za Čecha. Za poslední dvě desetiletí se podle ní moc nezměnilo. „Já jsem se ale změnila. Naučila jsem se krotit. Nemůžu mluvit nahlas, rozhazovat rukama, jak je to u nás běžné. Ale od Čechů jsem se hodně naučila. Člověk nemůže žít jen z emocí. Ale taky nejde žít jen racionálně. Je potřeba rovnováha. Já v Česku žiji už tak dlouho, že jsem spokojená. Našla jsem svou rovnováhu,“ přiznává vystudovaná logopedka a psychopedagožka, která několik let provozovala v Praze anglickou mateřskou školu.

(Yana Skalická, učitelka v mateřské škole, 49 let)

Brno/Ecuador

“At the beginning, I felt like in a concentration camp here. People were sad, unpleasant. I felt – since I did not understand much – as if they don't like me. That was a shock for me. That would not be possible at all in my country. Whoever comes for a visit, every new, strange person, is a guest for us. I will never forget the time I used the underground in Prague for the first time. The door of the train closed, and I felt that something was happening. Somebody had died; that was what I thought. People were sad. Everybody was frowning, nobody was laughing, and nobody was talking. It occurred to me that there was going to be a war.” This is how Yana, a happy smiling person, remembers the year of 1987 and her first impression of Prague. Three years later, she married a Czech man. According to her, not much has changed in the last twenty years. However, she admits “But I have changed. I learnt how to control myself. I can't talk loud; I can't flail my hands the same way, which is common in my country. But I learnt a lot from Czechs. Man can't live on emotions only. But you can't be a purely rational person either. Balance is necessary. I have been living in Czech so long that I am happy. I found my balance.” Yana graduated with a degree in speech therapy and psychopedagogy and has also run an English kindergarten in Prague for several years.

(Yana Skalická, 49, Kindergarten Teacher)



Štěpánov/France

Z tříměsíční studijní stáže v roce 1999 se stala životní záležitost – Jerome se oženil s Češkou a v české firmě se rychle vypracoval na post generálního ředitele. „Byl jsem tu poprvé na návštěvě v roce 1985, pak v pětadvadesátém. Viděl jsem obrovské rozdíly. To se mi strašně líbilo. Země se hodně změnila, bylo vidět i cítit, jak lidé pracují. Všude jezdily dodávky, všichni se hemžili jako mravenci, to bylo super. Ve Francii v té době byla krize, nudil jsem se tam. Když jsem viděl tu dynamiku tady, řekl jsem si, že chci žít tady. Potřeboval jsem změnu.“ Velkým problémem byl prý ze začátku jazyk. „Nejdřív jsem se bavil nohama, rukama.“ Ted už umí česky velmi dobře, ale francouzský přízvuk mu zůstal. „Když lidi zjistí, že jsem cizinec, zkoušíjí to na mě anglicky. To nemám rád. Když už se učím češtinu, tak ji chci použít,“ vysvětluje otec dvou malých dcer, které plynule přechází z češtiny na francouzštinu nebo ruštinu. V Rusku totiž v současné době tráví rodina hodně času – firmu na výrobu droždí se podařilo rozšířit na východ. „Můj domov je ale tady – ve Štěpánově. Na Moravě se cítím moc dobré. Je tady pohoda, lidé nejsou tak nervózní a stresovaní. Pocházím ze severní Francie, kde je mnohem víc agresivity, násilí,“ přiznává muž, který hodlá zestárnout v Česku.

(Jerome Lebriez, generální ředitel, 41 let)

Štěpánov/France

A three-month study fellowship turned into something of a lifetime: Jerome married a Czech woman, and he quickly reached the position of General Manager in a Czech company. "I first visited the country in 1985, then in 1995. I witnessed huge differences. I liked it a lot. The country changed very much; you could see and feel people working. There were vans everywhere; people were swarming like ants. That was awesome. There was recession in France at the time; I was bored there. When I first saw the dynamics here, I said to myself that I wanted to live here. I needed change." He admits that language was a big problem at the start of his stay in Czech Republic. "I literally had to use my hands when I wanted to say something at the beginning". Nowadays his Czech languages skills are very good, though you can still hear his French accent when he speaks. "When people find out that I am a foreigner, they try speaking English to me. I don't like that. I want to use Czech, once I am learning it" explains father of two small daughters, who can fluently switch from Czech to French or Russian. His family spend a lot of time in Russia nowadays – the company he works for, which make yeast, successfully expanded to the East. "My home is here, though, in Štěpánov. I feel very good in Moravia. It is peaceful here, people are not so nervous and stressed out. I come from North of France, where is much more aggression and violence," admits Jerome. He intends to grow old in Czech Republic.

(Jerome Lebriez, 41, General Manager)



Velký Újezd /Holandsko

„Učitel hry na flétnu mi kdysi řekl, že moje hra za moc nestojí. Ale že bych mohl flétny opravovat. Vždycky jsem chtěl dělat něco rukama, ale nevěděl jsem co. Tři roky jsem studoval na zlatníka, pak jsem rozesílal asi sto dopisů po celém světě, aby mě někdo naučil opravovat flétny. Odpověděli dva – z Francie a Anglie. Tak jsem skončil v Londýně,“ popisuje strastiplnou cestu k ojedinělé profesi oprávář dechových nástrojů. Proč skončil v Česku? „Ještě neznám odpověď, ale pomalu, na prahu padesátky ji nacházím. Žil jsem v Londýně, v Německu, hodně po Evropě. Proč Česká republika? Hlavě kvůli manželce, která je Češka. Pak kvůli přírodě, prostoru. V Holandsku je hodně lidí, tady máme vlastní zahradu, kolem lesy, Libavá – bývalý vojenský prostor – je za humny, je tu všeude místo. Mám už to takové, že zůstanu. Žena, barák, zahrada, děti, vše mě sem váže,“ přiznává usměvavý mistr, který si neodpustí poznámku o „zlatých českých ručičkách“. „Co na to říct? Každý fagotista si umí opravit nástroj sám, ale teď jezdí k nám. I filharmonici, co vždycky opravovali v zahraničí, dnes dávají nástroje k nám,“ pochvaluje vlastní firmu, kterou v Česku provozuje od roku 1998.

(Petrus Jacobus Groot, oprávář fléten, 50 let)

Velký Újezd /Holland

“My flute teacher once told me that I am no good at playing the flute. And that I could try repairing flutes instead. I always wanted to do something by hands, but I didn't know what. I studied to be a goldsmith for three years; then I sent about a hundred of letters all over the world to find someone who could teach me how to repair flutes. But I got only two answers: from England and France. Thus I ended up in London.” Petrus describes his difficult journey to the unique profession of wind instruments repairman. Why did he end up in the Czech Republic? The smiling master craftsman admits, “I don't know the answer yet, but I slowly come to finding it as I turn into my fifties. I used to live in London, Germany, around the whole Europe. Why the Czech Republic? Mainly because of my wife, who is Czech. Then because of the nature and the space. Libavá – a former military area – is nearby; there is lots of space all around. Now I think that I will stay. Wife, house, garden, children – this all binds me here.” He can't stop himself from commenting on the proverbial “golden Czech hands. “What can I say to that? Every bassoonist knows how to repair his instrument, but now they all come to us. Even members of the Philharmonic, who all used to get their instruments repaired abroad, get it done here nowadays.” Petrus has been running the company since 1998.

(Petrus Jacobus Groot, 50, Flute Repairman)



Litovel/Itálie

Z České republiky znal jen jména několika fotbalistů a pár obrázků Prahy. Práci hledal spíše v Kanadě, kvůli španělské přítelkyni byl ochotný jít i do Španělska. „S variantou Česká republika jsem nepočítal. Ale nabídka práce v sýrárně mě moc zajímala, měla to být velká zkušenost,“ popisuje, proč v roce 2005 odešel ze slunné Itálie. „První mě překvapila zima, přijel jsem v říjnu. A pak hodně jazyk. Je fakt těžký. Ale měl jsem štěstí na lidi z vesnice, to mě motivovalo mluvit.“ V sýrárně s česko-italským managementem se mu pracuje velmi dobře. „Nejsem klasický ředitel. Málodko z podřízených mi vyká. Rád se bavím s lidmi, nemáme odstup,“ líčí italský sýrař, kterého ze začátku překvapily i jiné chutě Čechů. „Přišla nám stížnost na parmezán, že je v něm písek. Ale bílá zrníčka jsou krystalky vápníku, čím starší a kvalitnější sýr je, tím víc jich tam je. Pro Italy je super kvalita, když sýr krupe mezi zuby, tady to skoro reklamují.“

(Gianprimo Cremaschini, technický ředitel sýrárny, 32 let)

Litovel/Italy

“All I knew about the Czech Republic was a couple of football players and a handful of pictures of Prague. I was looking for work rather in Canada, and I was willing to move to Spain because of my Spanish girlfriend. The Czech Republic option did not occur to me. But the offer to work in a cheese-dairy was really interesting; it was to be a great experience.” Gianprimo describes the reason why he left sunny Italy in 2005. “What came to me as a first surprise was the cold – I came in October. And then the language. A lot. It is really hard. But I was lucky with people from the village: it was a motivation to speak Czech”. He finds working in the cheese-dairy sector, which has Czech-Italian management, to be very worthwhile. “I am not a typical director. There is virtually nobody from my inferiors, with whom I am not on the first name terms. I like chatting with people; there is no distance between us,” describes the Italian cheese-maker. At first, Gianprimo was surprised by the different tastes of Czech people. “We received a complaint about our Parmesan, that it contained sand. But the white grains are small calcium crystals – the better quality and the older the cheese, the more of those grains. It is a sign of exquisite quality for Italians; here, people nearly want to reclaim it.”

(Gianprimo Cremaschini, 32, Technical Director of a Cheese-Dairy company)



Olomouc/Írán

V autobuse do Istanbulu, který z Teheránu jede dva dny, se seznámila s mladým českým cestovatelem. „Bavili jsme se, bylo to příjemné. Ale netušila jsem, že se do mě zamiloval. Prý na první pohled. Já jsem tomu nevěřila, v naší kultuře to není možné,“ popisuje začátek své lovestory mladá íránská žena. Půl roku si dopisovali a povídali přes internet, pak domluvili sňatek. V Istanbulu. V roce 2009 přijela do Česka. „V íránské kultuře jsou cizinci exoti, na které se chodí všichni dívat, seznamují se s nimi, pomáhají jim, nikdy se necítí sami. Tady to mají cizinci těžší. Já ale měla štěstí, že manželovi kamarádi se stali i mými kamarády. Češi jsou studení, ale když jsou z nich kamarádi, můžete se na ně spolehnout. Hodně mě ale překvapilo, že lidi tady preferují samotu. U nás je to jinak, jsme pořád spolu, máme party, navštěvujeme se. Tady je mi líto, když vidím staré lidi, co jsou sami. Možná mají děti, ale pořád jsou sami.“

(Fereshteh Ezzation, nezaměstnaná, vystudovaná ekonomka, 30 let)

Olomouc/Iran

On the two day bus journey from Istanbul to Teheran Fereshteh met a young Czech traveller. "We talked, it was pleasant. But I had no idea that he fell in love with me. According to him, it was love on first sight. I did not believe it; such thing is impossible in our culture," describes the young Iranian women about the beginning of her love story. "For half a year, we just wrote letters and chatted on the Internet; then we arranged wedding in Istanbul. In 2009, I came to the Czech Republic. Foreigners are considered something exotic in Iranian culture: everybody comes to see them, wants to meet them and help them; foreigners never feel alone. It is harder for foreigners here. But I was lucky that my husband's friends became my friends as well. Czechs are cold, but once they are your friends, you can rely on them. I was really surprised that people here prefer being alone. It is different in my country; we are together all the time: we have parties, we meet each other. I feel sorry for old people here who are alone. They maybe have children, but they are alone all the time".

(Fereshteh Ezzation, 30, unemployed, graduated from a school of economics)



Šumperk/Irsko

„Když jsem Českou republiku (v 90. letech) navštěvoval, mělo pro mě největší kouzlo to, že vystupuji ze stroje času, který se vrátil do 60. let. Za sebou jsem nechal svět dopravních zácp a hypermarketů a vrátil se do doby, kdy mnoho domácností stále nemělo telefon a zelenina se balila do papírových sáčků. Konzumní společnost byla v plenkách, nebylo tady totik aut a odpadků, nápoje se prodávaly ve vratných lahvicích a lidé stále věci opravovali místo toho, aby je zahodili a koupili si nové. Celé to místo mělo aura něčeho, co jsem si pamatoval z dětství. Vzpomínám, že jsem se díval z balkonu Domu kultury na své studenty na konci tanečních, kluci v oblecích a dívky v šatech, co jim ušily maminky. Tam dole to mohli tančovat mí rodiče ve dnech, kdy jsem já sám byl ještě ani na houbách. Češi jsou také celkem mírumilovní – rvačky na dětských hřištích i v hospodách jsou, alespoň podle mé zkušenosti, velice zřídkavé. A jestli tu chci zestárnout? No, nemám dojem, že bych jako důchodce dokázal v Irsku vyžít z české učitelské penze. A k tomu navíc tady mám děti a domov a kariéru, a tak to vypadá, že už tady zůstanu až do konce.“

(Eoghan O'Reilly, učitel, 47 let)

Šumperk/Ireland

“When I was visiting, and later moving to, the Czech Republic in the nineties probably the greatest wonder for me was that it was like stepping off a time machine back into the sixties. I left behind the world of traffic jams and supermarkets behind and came back to a time when many homes still didn't have a telephone and groceries were still packed into paper bags. Consumerism was still in its infancy; there was less traffic and rubbish, drinks were sold in returnable bottles, and people still made and repaired things instead of just throwing them away and buying new stuff. The whole place had an aura of what I remembered from my infant days. I remember looking down from the balcony of “Culture House” at my students at the last of their dance course ball, the lads in their suits and the girls in dresses made by their mothers. It could have been my parents dancing down there in the days before I was even a twinkle in my Mother's eye. Czechs are also fairly peace loving. Playground and barroom fights are strikingly rare here in my experience. Do I want to grow old here? Well, I don't think I'll be retiring to Ireland on a Czech teacher's pension! As well as that I have my children here and I've made a home and career here so it looks I'm here until the end.”

(Eoghan O'Reilly, 47, Teacher)



Brno/Izrael

Z Izraele odešla ve dvaceti, hned po vojenské službě, kterou povinně absolvují i ženy. „Snad 95 procent Izraelců cestuje, je to úplně normální, asi to máme v krvi. Navíc služba v armádě je náročná, člověk pak potřebuje ven, uklidnit se. Tak jezdíme. Já byla napřed v Indii, Japonsku, pak v Evropě,“ popisuje Ravit svou pout. Před devíti lety přijela do Česka – její matka se narodila v Karlových Varech. Rodina ale za války odjela do Izraele. „Matka česky vůbec neumí,“ přiznává dcera. To, že se v Česku nakonec usadila, dává „za vinu“ manželovi, rodáku z Brna. „Většinou jsem někde pobyla dva roky a jela dál. Tady už jsem dlouho, už jsem se asi chtěla usadit a mít děti,“ říká dnes dvojnásobná matka. Hlavně kvůli dětem prý začali dodržovat i židovské tradice. „Sice nechodíme pravidelně do synagogy, ale ctíme šábes a hlavní svátky. Děti mluví hebrejsky i česky,“ připomíná plynulou češtinou, kterou prý studuje sama. „Jazyk byl velká výzva. Dělali jste všechno možné, aby vám cizinci nerozuměli. Japonština byla jednoduší,“ usmívá se. Do Izraele se prý vrací tak jednou za rok. „Pro mě je tady život lepší. Češi si to možná vůbec neuvědomují, ale tady je mír. A to je nejdůležitější.“

(Ravit Mond, životní kouč, 38 let)

Brno/Israel

Ravi left Israel twenty years ago, just after completing the military service that is compulsory for women as well as men. She describes of her journey "maybe 95 percent of Israelis travel, it is completely normal; we have it in our blood. Besides, the military service is demanding; one needs to get out, relax a bit. So we travel. I was first in India, then in Japan and then in Europe.". She came to Czech nine years ago; her mother was born in Karlovy Vary. However, the family left to Israel during the war. "Mother does not speak Czech at all," admits her daughter. "She 'blames' her husband, who is from Brno, for finally settling in the Czech Republic. Usually I stayed somewhere for two years and moved on. I have been here for long; I guess I wanted to settle down and have children," says the mother of two. The reason why she started to adhere to Jewish traditions was, mainly, because of the children. "Though we don't go to synagogue regularly, we celebrate Sabbath and the main holidays," Ravit tells us in fluent Czech, which, according to her, she is studying by herself. "The language was a big challenge. You did everything you could to prevent strangers from understanding you. Japanese was easier," she smiles. She goes back to Israel about once a year. "Life here is better for me. Czechs may not even realize it, but you have peace here. And that's the most important thing."

(Ravit Mond, 38, Life Coach)



Kroměříž/Japonsko

Uměleckou dráhu začala na Slovensku, kde v roce 1990 získala stipendium. „V Japonsku jsem vyrůstala v hlubokém kapitalismu, měli jsme všechno, lidé se nudili. Tady bylo všechno nostalgické, čisté,“ vzpomíná uznávaná operní pěvkyně. Před třemi lety poznala Slováka, který pracoval v Česku. Vzali se a odstěhovali do Kroměříže. „Moravské a slovenské lidové písničky mě strašně obohacují. Jsou v nich smutné i srandovní věci, víno i láska. Japonské lidové jsou více o přírodě; o lásce se v nich zpívá velmi zřídka,“ tvrdí umělkyně. „V Japonsku sice opery jsou, ale nemají své budovy, nemají takové scény jako evropské operní domy. Každý večer je tady představení,“ pochvaluje si plynulou slovenštinou. V oboru ji okouzlili zejména současní moderní umělci, například Petr Eben. „Jsem fascinovaná současnými českými tvůrci. Někteří pedagogové zpěvu je nechtějí vůbec učit, jsou rytmicky a intonačně nároční. Já je vždy uměla, protože mě zajímali,“ přiznává.

(Nao Higano, operní pěvkyně a hudební pedagožka, 46 let)

Kroměříž/Japan

Nao started her artistic career in Slovakia, where she gained a scholarship in 1990. "I was growing in fully developed capitalism in Japan; we had everything, people were getting bored. Everything there was nostalgic, clean," remembers the renowned opera singer. She met a Slovakian man three years ago, who was also working in the Czech Republic. They got married and moved to Kroměříž. "Moravian and Slovakian folk songs enrich me greatly. There are sad and funny things in those songs, wine and love. Japanese songs are more about nature; only rarely is there something about love", says the artist. "Though there are operas in Japan, they don't have their own buildings; they don't have a stage as European operas do. Here, they also play every evening," she says in fluent Slovak. In her field, she has become enchanted by contemporary modern artists such as Petr Eben. She admits, "Contemporary Czech authors fascinate me. Some singing teachers don't want to teach them at all: they are very demanding in terms of rhythm and intonation. I was always able to sing their pieces, because of the interest I have in them".

(Nao Higano, 46, Opera Singer and Music Teacher)



Radíkov/Jihoafrická republika

„O České republice jsem věděla jen málo. Přečetla jsem celého Kunderu a znala Švejka, ale to bylo všechno. Pamatuji si, že jsem v lednu 1998 vyrazila do kina na Kolju, abych viděla, co to je za zemi. Překvapila mě tu zima, pořád jsem padala na ledu, sníh jsem vůbec neznala. A byla jsem překvapená, jak staromódní tu všechno bylo – lampy a povlečení a vysavače jako z 60. let. Lidé byli velmi přátelští a ochotní pomoci. Milovala jsem tu historii všude. Na domy staré přes 200 let jsem nebyla zvyklá. Také jsem myslela, že Evropa je celá zastavěná a že příroda v pravém smyslu slova existuje jen v Africe. Překvapilo mě kolik lesů a volně žijících jelenů. A dívky tady byly velmi krásné se zvláštním druhem nevinnosti. Opravdu jsem ocenila místní rovnostářskou společnost – byla jsem zvyklá na velké kontrasty mezi africkým bohatstvím a chudobou a tady všechni vypadali stejně chudí. Zjistila jsem, že je to úleva nebýt každý den konfrontován s extrémní chudobou. Byla jsem zvyklá vidět děti v hadrech, jak žebrají na ulici. Tady je strádání většinou skryté. Je ve mně část, která se cítí provinile z toho, že tu jsem, v pohodě žiji a nepomáhám zachraňovat chudé a trpící, ale nejsem si jistá, zda bych v Africe dokázala více.“

(Lianne Barnard, lektorka, 44 let)

Radíkov/South Africa

“I knew little about the Czech Republic. I had read all of Kundera and I knew Švejk, but that was all. I remember going to watch the film Kolja in January 1998 to see what this country would be like. I was surprised by the cold; I kept falling over on ice: I had never known snow at all. And I was surprised how old-fashioned everything was – all the lamps and bedding and vacuum cleaners had come from the sixties. People were warm and supporting. I loved the history everywhere. I wasn't used to buildings older than 200 years. I also thought that Europe was all built up and that nature in a sense only existed in Africa. I was surprised to discover lots of woods and deer running freely. And here girls were very beautiful with a special kind of innocence. I really appreciated the egalitarian society here; I was used to great contrasts of rich and poor in South Africa and here everyone seemed equally poor, but it was mostly a genteel poverty. I found it a relief not to be confronted with extreme poverty every day. I was used to see ragged children begging in the street. Suffering is mostly hidden here. There is a part of me that feels guilty for being here, living in ease without helping to 'save the poor and oppressed' but I am not sure I would have done more in Africa. Being charitable is easier in Africa.”

(Lianne Barnard, 44, Language Teacher)



Brno/Kolumbie

„Těžko jsem si zvykala vozit děti v kočárku. U nás se nosí malé děti v šátku. Nejen kvůli bezpečnosti, ale myslím, že i pro dítě je lepší, když slyší matčino srdce, když jsou v neustálém kontaktu. Nejhorší, co mě tady mohlo potkat, byli řidiči tramvají. Byli třeba sprostí a já jsem neuměla dobře česky, nemohla jsem se bránit. Ale moc se mi líbilo, jak bylo v Česku všechno zorganizované – doprava, jízdní řády. U nás je nepořádek, žádné zastávky, lidi mávali na autobus, který zastavoval, kde chtěl. Zkrátka chaos. Tady byl řád,“ líčí Cristina své dojmy z doby před šestnácti lety, kdy přijela do Česka za svým nastávajícím mužem, Brňákem, kterého poznala v Bogotě. „Když se člověk naučí jazyk, zapadne lépe do cizí společnosti. Já se česky naučila také díky devadesátilété brněnské tetičce, která s námi žije. Ona si dá ráda skleničku vína na večer a pak povídá. A já taky ráda mluvím, a když vám někdo něco po desáté opraví, tak už si dáte pozor,“ usmívá se bývalá ekonomka, dnes manažerka hudebních festivalů a koncertů.

(Maria Cristina Roa Guaneme, manažerka a překladatelka, 43 let)

Brno/Columbia

“It was hard for me to get used to having children in a pram. In my country, we carry them in a sling. Not only because of safety – I also think that it is better for the child, when it hears the mother’s heart, when they are in a permanent contact. The worst thing that I could come across here was tram drivers. They often have been rude to me, and my Czech wasn’t good enough to defend myself. But I liked a lot how things were organized in the Czech Republic: the transport, the timetables. It is a mess in my country: no stops, people waving at the bus which stopped where it wanted and not where it was supposed to. Simply chaos. But here – order.” Cristina explains her impression of Czech Republic sixteen years ago. She came to the country because of her husband-to-be; a man from Brno, whom she met in Bogota. Christina, a former economist smiles and says, “When you learn the language, it is easier to fit in a strange society. I learnt Czech thanks to my ninety-year-old aunt, who lives with us. She likes to have a glass of wine in the evening, and then she talks. I like talking as well, and when you get corrected for the tenth time, you are careful then.” Maria now works as a manager of music festivals and concerts.

(Maria Cristina Roa Guaneme, 43, Manager and Translator)



Brno/Kuba

„Za vším hledej ženu,“ odpovídá usměvavý Kubánek na otázku, proč přišel v roce 1994 do Česka. Na studiích v Rusku se seznámil s Češkou, kterou si za rok vzal. „Začátky nebyly slavné, kopal jsem kanály s cikánama. V roce 1995 jsem začal dělat ve Slušovicích pro firmu, co distribuovala počítače. Byl jsem tam jediný, kdo mluvil poměrně dobře anglicky. Asi proto mě vzali,“ vzpomíná. „Celý život jsem žil v Havaně mezi betonem. A najednou jsem byl na dědině, v chalupě, co měla místo podlahy položená prkna, a dole bylo slyšet dupat krysy a ježky. Z chléva jsem udělal pokojík pro děti. Všichni si myslí, že staré chalupy jsou romantické, ale tohle bylo drsné. Být prvním cizincem v dědině bylo taky zajímavé. Česká povaha je hodně podezírává a pro spoustu lidí navíc vypadám jako cikán. Dívali se na mě skrze prsty. A protože hospoda mě nudí, poznával jsem lidí postupně. Dobrou příležitostí byly Velikonoce, chodil jsem se synem na polmlážku. Kolem druhé odpoledne jsem býval vždycky totálně hotový. A to jsem se i naučil básničku, abych dostával vajíčka, ale dostával jsem jen panáky,“ směje se Kubánek, který dnes už s druhou ženou pomýšlí na „emigraci“ do teplejších krajů. „Strašně moc mi tady vadí šero, zima. To jsem naštvaný. A tady to trvá sedm měsíců. Kdyby bylo léto furt, byl bych tady naprostě spokojený. Takže vím, že až budu mít šedesát, tak nebudu sedět v téhle vaší zimě. To je asi i důvod, proč neplánuji, že bych tady zakotvil úplně.“

(Juan Díaz, IT specialist, 44 let)

Brno/Cuba.

“Look for the woman.”. This is a smiling Cuban man’s answer to the question of why he came to the Czech Republic in 1994. Juan Diaz met a Czech girl while he was studying in Russia, with whom he married a year later. “The beginnings weren’t exactly perfect: I was digging ditches together with gypsies. In 1995, I started working for a company in Slušovice, which was selling computers. I was the only one whose English was decent. That was probably the reason I was hired,” he remembers. “I spent my whole life in Havana surrounded by concrete. And suddenly, I was living in a small village, in a cottage, which had wooden planks instead of a floor, and you could hear rats and hedgehogs stamping below. I made a children’s room from the old shed. Everybody thinks that old cottages are romantic, but this was rough. Being the first foreigner in the village was also interesting. Czech nature is quite suspicious, and I look like a gypsy for a lot of people. They were looking their noses down at me. And since pub bores me, I was getting to know local people only gradually. Easter holidays are a good opportunity: I went carolling with my son. I was always totally exhausted around 2 p.m. Even though I managed to learn a short poem to get eggs from people, the only thing I was getting were shots.” The Cuban smiles and says he is now thinking, with his second wife, of emigrating somewhere with warmer weather. “I really mind when it is dark and cold here – I am angry when it is like that. And it is for seven months. If it was summer all the time, I would be utterly satisfied here. Thus, I know that when I am sixty, I won’t be sitting in this cold of yours. This is probably the reason why I don’t plan to settle here for good.”

(Juan Díaz, 44, IT Specialist)



Olomouc/Makedonie

„Občas mi někdo vytkne, že jsem hodně temperamentní. Nebo hádka – tady se to bere jako negativní jev, my ji chápeme jako katalyzátor – pročistí vzduch. Musím si dát pozor na pusu, lidi jsou pak na mě zbytečně naštvaní. Česká mentalita se projevuje už u dětí – jsou klidné, nejsou ani nijak extra hravé. Zato dítě mé makedonské sestry je divoch. Mně ale klidnější lidi vyhovují, kdyby byli všichni temperamentní jako já, tak nevím, jak přejíme. Mezi cizinci, co jsou v Česku dlouhodobě, už přemýšíme podobně jako Češi. Ti, co jsou tu kratší dobu, řeší jiné problémy – jak prodloužit víza, pobyt. Jsou uzavření mezi sebou, neumí se zapojit do české společnosti. Mezi nově příchozími cizinci si připadám jako Češka, ale mezi cizinci, co jsou tu deset, patnáct let jako já, už to takto nejde.“

(Irena Cakirpalogu, lektorka a výtvarnice, 32 let)

Olomouc/Macedonia

“Sometimes, somebody criticizes me for being too temperamental. Or an argument – here, it is understood as something negative; we, on the other hand, take as a catalyst – it cleans the air. I have to watch my mouth; people are mad at me, even though it is not necessary. Czech mentality becomes manifest already in children: they are quiet, not extra playful. The kid of my Macedonian sister, on the other hand, is a little devil. But I actually prefer people that area rather quiet – if everybody was temperament as me, I wouldn't know how we would all survive. Foreigners who have been living for long in the Czech Republic tend to think the same way as Czechs. Those who are here only for short time face different problems – how to extend visa or their stay here. They are isolated among themselves; they don't know how to get involved in the Czech society. I feel like a Czech when I am among foreigners who have just come, but not so much among those who have been here for fifteen years like I have.”

(Irena Cakirpalogu, 32, Language Teacher and Graphic Artist)



Olomouc/Německo

Kdysi se hodně zajímala o ruské dějiny, na její univerzitě ale zrovna neotvírali žádný kurz. „Tak jsem si vybrala české dějiny a hodně mě to zaujalo,“ říká Němka, která přišla do ČR poprvé v roce 1998. To bylo jen na krátko, především proto, aby se naučila česky a mohla číst odborné publikace v češtině. Po dokončení studia v Německu v roce 2005 se do Česka vrátila, chtěla zde udělat doktorát. Psala o kulturním životě olomouckých Němců. „Že jsem skončila v Olomouci, je více méně náhoda. Ale jsem ráda, je to krásné město,“ přiznává mladá žena, původem z východního Německa, která v Česku nikdy neměla žádné příbuzné ani předky. „Češi jsou tolerantní, což je pro cizince výhoda. Vždycky ale něco chybí – kontakt s jazykem, s kulturou. Po sedmi letech jsem byla v Kolíně nad Rýnem a zjistila jsem, že vůbec nevím, co je tam teď moderní, jaké filmy běží. Občas mi chybí kulinářské věci, co tady není běžně přístupné. Ale jsou to maličkosti, zvykla jsem si,“ přiznává. Současné poměry v Česku přirovnává k Německu před pár lety. „Pamatuji, jaké to bylo u nás po revoluci. Tady se to pro mě s odstupem všechno odehrává znovu.“

(Anja Edith Ference, lektorka a překladatelka, 36 let)

Olomouc/Germany

Anja used to be fascinated by Russian history, but there were no courses open at the time when she wanted to go to university. "So I chose Czech history, and I found it very interesting," says the German woman. She first came to the Czech Republic in 1998, only for a short time, mainly so that she could learn the Czech language and read scientific books in Czech. After finishing her studies in Germany in 2005, she returned to the Czech Republic to pursue her Ph.D. Her thesis was on the cultural life of Germans living in Olomouc. "The fact that I ended up in Olomouc was more or less a coincidence. But I am glad – it is a nice city," admits the young woman. Anja is originally from East Germany, and has never had relatives or ancestors in the Czech Republic. "Czechs are tolerant, which is an advantage for a foreigner. But there is always something missing: the contact with the language, with the culture. After seven years, I visited Cologne, and I found out that I had no idea what was modern, what films were in movie theatres. What I sometimes miss are the culinary things that are not available here. But these are only small things, I got used to it," she admits. She compares the current situation in the Czech Republic to that of Germany several years ago. "I remember how it was in my country after the revolution. For me it is, with some distance in time, all happening again."

(Anja Edith Ference, 36, Language Teacher and Translator)



Velká Bystrice/Polsko

„Češi neberou vážně sami sebe a Poláci se berou vážně až moc. V Česku se velice obtížně budují vztahy, plácáte se po zádech, ale život není jen sranka a pohodička. Polsko je v tomhle jiné. Chybí mi především v duchovním smyslu, ve způsobu nahlížení na svět. Na Polsku je něco těžko uchopitelného. Ale pozitivní na Čechách je rovnostářství – v jedné hospodě nebo při fandění na hokeji se sejdou profesor i dělník, co mu opravoval podlahy. V Polsku je to víc diferencované, profesor by do stejné hospody s dělníkem nešel.“ tvrdí bývalý adept kněžství, který přišel do Česka v roce 1991 na křesťanskou misi. Dnes učí na teologické fakultě, má českou manželku a dvě děti. „Pokračování v kněžství by byl tragický omyl. Bylo mi dvacet a byl jsem idealista. Zásadní impuls, proč jsem odešel, byla potřeba žít v rodině. A dnes je rodina můj základ a hlavní důvod, proč tady jsem.“

(Jaroslav Sebastian Pastuszak, pedagog, teolog, galerista, 40 let)

Velká Bystrice/Poland

“Czechs don't take themselves seriously, and Poles take themselves seriously way too much. It is very hard to build relationships in the Czech Republic: you pat each other on the back, but life is not only fun and relaxing. Poland is different in this respect. I miss my country mostly in the spiritual sense; in the way it views the world. There is something hard to grasp present in Poland. But a positive thing about Czechs is their egalitarianism: a professor and the worker, who repaired his floors, meet together in one pub to watch a ice hockey game. Polish society is more differentiated: a professor would never go to pub with a worker.” Jaroslav is a former novice priest, who came to Czechoslovakia in 1991 for missionary work. Nowadays, he teaches at the Faculty of Theology; he has a Czech wife and two children. “It was a tragic mistake to continue in priesthood. I was twenty, and I was an idealist. The basic impulse for leaving was the need to live in a family. Today, family is my foundation and the main reason why I am here.”

(Jaroslav Sebastian Pastuszak, 40, Teacher, Theologian, Gallerist)



Brno/Portugalsko

„Portugalci nechávají všechno na poslední chvíliku, mají čas. Tady je to jiné, trošku germánské, jste pracovití, poctiví. V Portugalsku už mi tamní ležérnost a klídek vadí, takové to: maňana, máme čas,“ vypráví lektorka, jejíž první zkušenost s Českem spadá do doby těsně po sametové revoluci. „To byla sranda. Nejsem materiálně založený člověk, nechyběly mi věci jako jiným cizincům – zelenina, ovoce, služby. Líbilo se mi tady.“ Do tehdejšího Československa přišla v roce 1992 s českým manželem, kterého poznala coby emigranta v Německu. Česky se neučila v kurzech, ale mluvením s mužem. Negativních zkušeností s Čechy prý nebylo mnoho, ale byly. „Když jsem měla černé vlasy, bylo to strašné. Lidé si mysleli, že jsem cikánka, to nebylo dobré. Ale dnes už mám klid,“ směje se paní s prošedivělým mikádem.

(Maria de Fátima Néry-Plch, lektorka, 53 let)

Brno/Portugal

“The Portuguese postpone everything to the last moment: they have time. It is different here, a bit Germanic: you are hardworking, fair. I am already beginning losing my patience with Portuguese casualness and piece, with this ‘mañana, we’ve got time’ attitude.” So says Maria, a language teacher, whose first experience in the Czech Republic dates back to the time after the Velvet Revolution. “It was fun. I am not a materialistic person; I didn’t miss things other foreigners miss: vegetables, fruit, services. I liked it here.” Her and her husband, who she got to know as an emigrant in Germany, came to the former Czechoslovakia together in 1992. She did not learn Czech on a language course but through speaking to her husband. She says she has not had many negative experiences of Czech people, but there has been some. Maria, a lady with a greyish bob haircut, smiles and says “When I used to have black hair, it was awful. People thought I was a gypsy, that wasn’t good. But now I am fine”.

(Maria de Fátima Néry-Plch, 53, language teacher)



Komárov/Rumunsko

Do tehdejšího Československa přišel v roce 1963. „Nechtěl jsem, šli sem rodiče, ale já ještě nebyl plnoletý, tak jsem musel poslouchat. Ale nechtěl jsem sem,“ přiznává bodrý důchodce. „Byl jsem ze všeho vykulený. Než jsem se naučil trošku kecat, tak to trvalo,“ vzpomíná. Pozici měl ale jednodušší než většina cizinců – přišel sice z Rumunska, ale z oblasti Sinteu, kde žili Slováci. „Ve škole jsme měli hodinu rumunštiny, jinak všechno ve slovenštině. Co jsem uměl rumunsky, už jsem zapomněl.“ Rolnická rodina se usadila na Bruntálsku. „Celý život jsem pracoval v lese. Jako vlk.“ Z Rumunska byl zvyklý dřít celý rok na poli, o malé hospodářství se stará i dnes. „Nekoupíme zeleninu, jak je rok dlouhý. Od malého děcka jsem byl u dobytka, měl jsem krávu i bejka, teď už mám jen prasátka,“ chlubí se skromně. Na Moravě se i oženil – vzal si slovenskou Rumunku. „Abychom se potkali, museli jsme přijet do Československa,“ usmívá se. „Nebylo to vždycky jednoduché. Ať se máte ve světě dobře, jak chcete, tak rodná země je rodná země. To vás tam vždycky táhne. Ale pochovaný chci být tady.“

(Ludvík Palucha, důchodce, 65 let)

Komárov/Romania

Ludvík came to the former Czechoslovakia in 1963. "I didn't want to come here with my parents, but I hadn't come to age yet, so I had to obey. But I didn't want to go," admits the jolly pensioner. He remembers "Everything here was new and strange for me. It took some time before I learnt how to chat." His position in Czechoslovakia was easier than the position of most foreigners. Even though he came from Romania, Slovaks had lived in the area he was from – Sinter. "We had one Romanian class in school; everything else was in Slovakian. I have already forgotten what I knew in Romanian." The peasant family settled in the Bruntál district. "I worked in woods my whole life. Like a wolf." He was used to toiling the whole of the day in a field and, even now, he takes care of a small farm. "We never buy vegetables. Since I was a little kid, I was taking care about cattle; I used to have a cow and a bull; now I have only pigs," he boasts, but in a modest way. He even got married in Moravia to a Slovakian-Romanian woman. "Were it not for my coming to Czechoslovakia, we wouldn't have met," he smiles. "It wasn't always easy. No matter how well off you are in the world, your home country is your home country. It always drags you back there. But I want to be buried here"

(Ludvík Palucha, 65, pensioner)



Otrokovice/Rusko

„Proč bydlíme na Moravě? Slovanská národnost začala na Moravě, když se podíváte na typického Moraváka a typického Rusa, jsou si hodně podobní, mají podobnou hudbu, podobnou klidnou povahu, rozvahu. Češi vůbec jsou velmi tolerantní, kulturní lidé, nikdy jsme tady neměli národnostní konflikty. A rok 1968? Jsme rozumní dospělí lidé, o politiku se moc nezajímáme. V té době jsme byly malé děti, co naděláme dnes? Ale nebylo to dobře – pro Rusy ani pro Čechy ne.“

(Valentina a Valerij Magničtí, podnikatelé v důchodu)

Otrokovice/Russia

“Why do we live in Moravia? The origins of Slavic nationality are in Moravia; when you look at a typical Moravian and typical Russian, they are quite similar. They have similar music, similar mild temper and deliberation. Czechs are very tolerant, culture-loving people: you have never had national conflicts here. And the year 1968? We are reasonable adults, not interested in politics too much. We were small kids back then, what can we do about it now? But it wasn't right – neither for Czechs, nor for Russians.”

(Valentina and Valerij Magničtí, retired entrepreneurs)



Nový Dvůr/Slovensko

„Chtěl jsem se věnovat velkým zvířatům, kravám. Těch už je na Slovensku málo, ale v Čechách je ještě relativně dost chovů. Nechtěl jsem být zavřený v ambulanci, lákalo mě cestovat po obvodě. Splnilo se mi, co jsem chtěl vždycky dělat. Proto jsem v Česku,“ popisuje důvody svého zahraničního působení mladý veterinář. Na Moravu přišel v roce 2007; do té doby se v Německu učil operovat krávy nejmodernějšími způsoby a metodami. „Český zaměstnavatel mi slíbil, že mi koupí endoskop. Na Slovensku ani v Čechách se do té doby nepoužíval. Byl jsem jeden z prvních, kdo operoval v Česku krávy endoskopem,“ skromně se pochlubí Slovák, který se tu ale necítí jako v cizině. „Mohl jsem jít za prací do Německa, nebo jinam, jazykovou vybavenost mám, ale nechtěl jsem do neznáma. Čechy neberu jako zahraničí, vždyť jsme ještě nedávno byli jeden stát,“ pochvaluje si. Adaptovat se na prostředí mu pomohl i kolega z práce, který je také Slovák. „Když hrají Češi proti Slovákům, fandím samozřejmě Slovákům. Ale když na mistrovství vypadli Slováci, tak jsem stejně samozřejmě fandil Čechům,“ dodává moravský Čechoslovák.

(Valér Göllner, veterinář, 30 let)

Nový Dvůr/Slovakia

“I wanted to work with big animals, cows. There are not so many of them in Slovakia, but you still have quite a lot of breeds in the Czech Republic. I didn't want to stay closed in my vet's office; I wanted to travel around the district. I got the chance to do what I always wanted. That's why I am in the Czech Republic.” Valer, a young vet describes the reasons why he went abroad. He came to Moravia in 2007 and since then he has learnt, in Germany, how to operate on cows using the most modern ways and methods. “My Czech employer promised to buy me an endoscope. Nobody was using endoscopes in the Czech Republic or Slovakia at the time. I was one of the first in the Czech Republic operated cows using an endoscope,” the Slovak mentions modestly. He says that he does not feel like he is in a foreign country. “I could go working to Germany or elsewhere: I know the languages, but I didn't want to go somewhere unknown. I don't take the Czech Republic as a foreign land; we were, after all, one state quite recently.” His colleague, who is also a Slovak, helped him to adapt to the new environment. “When there is a game between Czechs and Slovaks, it is of course Slovaks who I side with. But when the Slovak team lost in the play off of the championship, it was of course Czechs who I supported.”

(Valér Göllner, 30, Vet)



Olomouc/Španělsko

„Chtěli jsme vychovat děti v českém prostředí, v českém jazyce, v české škole,“ vysvětluje Alberto hlavní důvod, proč se před sedmi lety přestěhoval ze Španělska do Česka. Manželka je Češka, dvě děti mluví česky i španělsky. Otec jim rád čte španělské pohádky, starší dceru učí španělskou gramatiku. „Měly by znát obě kultury,“ je si jistý. Jako obchodní zástupce hodně jedná s lidmi. „Češi jsou sympatičtí. Na první dojem jste chladnější, ale když se seznámíte, jste výborní přátelé.“ V Česku byl už v 90. letech; tehdy mu vše připadalo staré. „Za těch 20 let se udála obrovská změna. Dnes se Česká republika taklik neliší od Španělska,“ míní Hispánec, který si v Česku pochvaluje krásnou přírodu a zelená města plná parků. „Jenom bych chtěl víc slunce. Moc se neopálím.“

(Alberto Bermell, obchodní zástupce, 42 let)

Olomouc/Spain

“We wanted to raise our children in the Czech environment, the Czech language, and in a Czech kindergarten.” Alberto explains the main reason why he moved from Spain to the Czech Republic seven years ago. “My wife is Czech and our two children speak both Czech and Spanish. Father likes reading Spanish fairytales to kids, he teaches the older daughter Spanish grammar. “They should know both cultures,” he says, that is what he is sure of. As an account manager, he communicates with Czech people a lot. “Czechs are nice. The first impression is that you are bit colder, but when one gets to know you, you are great friends.” He had already visited Czechoslovakia during the nineties but he says everything seemed old to him back then. “A great change has taken place in the last twenty years. Today, the Czech Republic is not so different from Spain,” muses the Hispanic. He likes the beautiful nature in the Czech Republic and the green cities full of parks. “The only thing I would want is more sun. I don’t get tanned a lot.”

(Alberto Bermell, 42, Account Manager)



Olomouc/Švédsko

„Dodělal jsem ve Švédsku pedagogickou fakultu, ale nechtěl jsem učit. Chtěl jsem cestovat. Poslal jsem žádosti do Německa, Maďarska a Československa. Jako kluk jsem sbíral známky a maďarské a československé byly vždycky nejhezčí. Tak jsem chtěl sem,“ vzpomíná Petrus, proč se v roce 1990 rozhodl pro českou kotlinu. V Česku pak potkal svou budoucí manželku, s níž se o pět let později vrátil do Švédska. Po 12 letech se ale rozšeli a Petrus se rozhodl přestěhovat zase do Česka. „Chtěl jsem začít od páky někde úplně jinde. Chtěl jsem dělat něco, co mě baví. Někde, kde se budu cítit doma. Tak jsem se vrátil do Česka, měl jsem tu kamarády. Mám tu docela pohodlný život. Ve Švédsku je horší podnebí, dlouhé zimy, taky společenský život je tu méně náročný, můžu zajít do hospody, nejsou restrikce na alkohol,“ vyjmenovává výhody. Na jednom z nejprestižnějších gymnázií v Olomouci učí české dějiny – v češtině. „Než jsem se sem dostal, věděl jsem možná tak o Kafkovi, Čapekovi. Až studia na bohemistice mi otevřela oči,“ přiznává ctitil Halase, Hrubína a Seiferta. Holana dokonce překládá do švédštiny. „Jsem tu v literárním exilu. Zkouším psát i v češtině. Povídky s českými reáliemi. Také historicko-psychologické romány,“ dodává muž, který si našel i výhody života ve dvou kulturách: „Můžu si vybírat z každé to nejlepší.“

(Petrus Trottestam, učitel, 45 let)

Olomouc/Sweden

“I graduated from a pedagogic faculty in Sweden, but I didn't want to teach. I wanted to travel. I sent applications to Germany, Hungary and Czechoslovakia. I used to collect stamps as a kid, and the Czech and Hungarian ones were always the most beautiful. So I wanted to come here.” Petrus remembers why he decided to come to Czech lands. Here he met his future wife, with whom he returned to Sweden five years later. They broke up and then, after another 12 years, Petrus decided to move back to the Czech Republic again. “I wanted a fresh start somewhere else. I wanted to do something I like. Somewhere I will feel at home. So I came back to the Czech Republic. He lists the advantages of Czech Republic “I had friends here. I live a quite comfortable life here. There is worse climate in Sweden, long winters; social life is also less demanding here: I can go to pub, there are no restrictions regarding alcohol.” He teaches Czech history at one of the most prestigious high schools in Olomouc – in the Czech language. “Before I came here, I knew maybe Kafka, Čapek. Studying of Czech language and literature opened my eyes.” admits Petrus going onto state he admires Halas, Hrubín and Seifert. He even translates Holan to Swedish. “I am here in some sort of literary exile. I am trying to write in Czech. Short stories set in the Czech environment. And historic-psychological novels a bit as well.” Petrus says he has also discovered advantages of living in two cultures. “I can choose only what is best from each of the cultures.”

(Petrus Trottestam, 45, Teacher)



Trstenice/Uganda

„Vždycky, když potkám Čechy, vyptávají se na ugandské jídlo, uganské ženy, uganský alkohol, uganské počasí, na mou rodinu. Na druhé straně Afričané zase chtějí vědět, jestli jsou tráva a rostliny v Evropě stejně jako v Africe, jak vypadá sníh a jak padá. A tak bych řekla, že na obou stranách jsou lidé s otevřenou myslí a chutí dozvědět se něco o těch druhých. Nicméně chci říct, že v Česku je těžké objednat si v restauraci gulás s rýží a stejně tak v Africe je těžké objednat si hovězí s omáčkou a chlebem," srovnává dvě odlišné mentality černoška, která přišla do Česka v roce 2008 za svým českým manželem. „Potkali jsme se ve Rwandě, on tam byl jako turista, já tam žila. Ted žijeme střídavě tady a v Ugandě a víme, že jsme byli stvořeni, abychom byli spolu.“

(Joseline Amutuhaire, sociální pracovnice a hudebnice, 28 let)

Trstenice/Uganda

"Whenever I meet with Czechs, they are interested in asking me about Ugandan food, Ugandan women, Ugandan alcohol, Ugandan weather, about my family. And on the other side the Africans are interested in knowing if there is grass and plants in Europe like in Africa, how the snow looks like and how it falls and it look inside the aeroplane. So I would say that on both sides there are open-minded people willing to learn something about the others. However I like to say that in Czech it is hard to order gulas with rice in a restaurant and the same in Africa - it would be hard to order beef sauce with bread." Joseline, a Ugandan woman, who came to the Czech Republic to be with her husband, smiles as she compares the two different cultures. "We met in Rwanda; he was there as a tourist; I was living there. Now we live in turns here and in Uganda, and we know that we were meant to be together."

(Joseline Amutuhaire, 28, Social worker and Musician)



Olomouc/Ukrajina

„To, že je člověk cizinec, se v nepravidelných intervalech ukáže. Člověk s tím musí počítat. Kromě ztotožňování s Ruskem jsem ale nezažil národnostní problém,“ vzpomíná muž, který přišel do Česka v roce 1992. „Děda a babička bojovali celý život za to, že nejsme Rusové, tak je pro mě časté české ztotožňování Ukrajiny s Ruskem velký problém,“ podotýká kněz, který pobyt v Česku stále chápe jako misijní. „Jako těžkou práci, kterou má každý misionář, když jde do prostředí, které ho nechápe. Je to jeho úděl,“ vysvětluje. Co chybí? „Tolerance, úcta k lidem, kteří jsou věřící. Slyším často ironické poznámky na církev, na věřící. Ale vidím toho původ – komunistický systém, který tu fungoval, myšlení posunul. Nemám to nikomu za zlé, naopak, snažím se postupně vysvětlovat a objasňovat.“

(Rostyslav Strojvus, řecko-katolický kněz, 37 let)

Olomouc/Ukraine

“The fact that one is a foreigner becomes manifest in regular intervals. One has to reckon with it. Except for identifying with Russia, I haven't encountered a problem concerning nationality,” remembers Rostyslav, a Ukrainian man, who came to the Czech Republic in 1992. “Grandma and grandpa fought all their life for not being Russians, so this common identification of Russia and Ukraine is a big problem for me,” says the priest. He comprehends the interminable nature of his stay in the Czech Republic as a missionary. “I understand it as the hard work every missionary has to do when he comes to an environment that doesn't understand him. It is his destiny,” he explains. What is missing in Czech Republic? “Tolerance, respect to people who are believers. I often hear sarcastic remarks about church, believers. But I see the origin of it: the communist regime which was here, which twisted people's thinking. I don't blame anyone for it; on contrary, I am trying to gradually explain, illuminate.”

(Rostyslav Strojvus, 37, Greek Catholic Priest)



Olomouc/USA

„Do Česka jsem přijel v roce 2004. Můj kamarád z Prahy mi roky vypravoval o tamních krásných ženách, architektuře, kultuře, pivu a přírodě. Takže, když jsem byl připraven stěhovat se do Evropy, byla Česká republika jasná volba. Neměl jsem záměr usadit se v nějakém konkrétním městě, ale pak jsem dorazil na Moravu do Olomouce a nenašel důvod k odjezdu. Skoro každý tady je milý a přátelský. Možná rezervovanější než typičtí Američané, ale to já jsem také. Co vážně oceňuji na většině Čechů, je jejich nedostatek zájmu o organizované náboženství a celková otevřenosť novým názorům. Já jsem tady američtější, než jsem byl v Americe – sleduji místní hokejové zápasy, navštěvují utkání zdejšího baseballového týmu a hraji v parku s přáteli americký fotbal. Sleduji sport v hospodě, což jsem v Americe nedělal. Když jsem poprvé přišel do Evropy, chvásl jsem se před klienty doma, že mám přístup k designérům ze západní, střední i východní Evropy, ale teď už to není o tom, odkud jste. Jde prostě o úroveň schopností a služeb zákazníkovi. Jeden z rozdílů, na který jsem si musel zvyknout, jsou volna. Američané si dovolenou neberou, Češi neustále.“

(Ezra Alexandre Cohen, web designer, 39 let)

Olomouc/USA

“I came to the Czech Republic in 2004 because my friend from Prague had been telling me for years about the beautiful women, the architecture, the culture, the beer and the nature. So, when I was ready to move to Europe, the Czech Republic was the obvious choice. It was not my intention to stay in any particular city or country, but then I came to Moravia to Olomouc. I saw no reason to leave. I have found almost everyone warm and friendly. A bit more reserved at first than typical Americans perhaps, but then so am I. What I really appreciate about the majority of Czechs is their lack of interest in organized religion and their general open mindedness. I’m actually a bit more American here than I was in America. I watch local hockey games. I go to see the local baseball team and I play American football with my friends in the park. Also, watching sports in the pub was something I never did back in America but I do it here. When I first came to Europe I would brag to my clients back home that I had access to designers from western, central and Eastern Europe but now it’s not about where you came from. It is simply about skill levels and customer service. One difference I needed to get used to is vacations. Americans barely take holidays; Czechs take them constantly.”

(Ezra Alexandre Cohen, 39, Web Designer)



Šumperk/Velká Británie

„Kamarádi se diví, proč jsem z Anglie odjel, proč jsem zrovna v Česku. Jako dovolená jim to tady přijde zajímavé, může se tu lyžovat, což Angličané neznají. Představují si, že tady piju pivo a jím řízky. Ale když jim řeknu, kolik jako učitel vydělávám, nevěří. Nevěří, jak můžu přežít. Jenže Angličané myslí trochu omezeně – mají za to, že když budou pracovat a budou mít trochu štěstí, budou mít doma všechno. Nechápou, že když bude člověk pracovat a bude mít trochu štěstí někde jinde, že to půjde i tam. Také mají Angličané větší potřebu osobní svobody. Můžeme nosit, co chceme, ať se někdo diví, můžeme pojmenovat dítě, jak chceme, ne jako na české matrice, kde se jména dětí vybírají podle jedné knížky. V Česku je svoboda trochu konkrétnější, lidi ji berou nějak vážněji.“

(Darren Eve, učitel, 36 let)

Šumperk/Great Britain

“My friends wonder why I left England, and why, of all countries, to the Czech Republic. As a holiday, they find it interesting; you can ski here, which English people don't know. They imagine me drinking beer and eating schnitzels. But when I tell them how much money I make as a teacher, they don't believe me. They can't believe how I manage to survive. But English people think in a bit narrow way – they think that if they work and are a bit lucky, they will have everything at home. They don't understand that when one works and is a bit lucky somewhere else, it is also possible. Also, Englishmen have greater need of personal freedom. We can wear what we want, no matter how curious reactions we get, we give our children the names we want, not like at the Czech birth register office, where you choose children's names according to one book. In the Czech Republic, freedom is a bit more concrete; people take it somehow more seriously.”

(Darren Eve, 36, Teacher)



Šternberk/Vietnam

„Ani nevím, proč jsem přišel sem. Chtěl jsem vidět, jak vypadá svět,“ vypráví někdejší jeřábník, dnes majitel bistra, proč se v roce 1982 vydal z Vietnamu do střední Evropy. „Začínal jsem v Bratislavě, Vietnamců tam bylo málo a lidi byli zvědaví, chodili se na nás dívat jako na exoty,“ usmívá se dávné vzpomínce. V roce 1992 se přestěhoval na Moravu. První manželka byla Česka, druhou – Vietnamku – si vzal v roce 2002. „Ženy jsou stejné, jen Vietnamky jsou vychované víc pro rodinu. Syna s první ženou jsem vychovával sám.“ V asijském bistro zaměstnává pouze manželku. „Vietnamci jsou pracovití. A já rád pracuji. V bistro jsme sami dva, sami nakupujeme, vaříme, obsluhujeme. Vymysleli jsme nová jídla, aby chutnala Čechům, ale měla základ v naší kuchyni. Chut je o zvyku, až si zvyknete na tohle exotické koření, bude vám chutnat a budete se k němu vracet,“ míní šéfkuchař. Rozdíl evropské a asijské kuchyně je především v koření. „Do polévky dáváme koriandr, taky kyselé zelí máme jinak kyselé, všude dáváme hodně cibule. I kapra děláme, ale jinak než vy. Z hlavy uděláme polévku, ale kyselou s koprem, rajčaty a cibulí. Kapří maso pak třeba dusíme se zázvorem. Nebo napařujeme nad pivem. Českým kamarádům to moc chutná.“

(Son Tran Hung, kuchař a majitel bistra, 47 let)

Šternberk/Vietnam

“I don't even know why I came here. I wanted to know how the world looks like”, says a former crane driver, now bistro owner, who came to Central Europe from Vietnam in 1982. “I started in Bratislava, there were only few Vietnamese, and people were curious, they were coming to see us as though we were something exotic,” he smiles at the old memory. He moved to Moravia in 1992. His first wife was Czech; he married the second, a Vietnamese lady in 2002. “Women are same; only Vietnamese are brought up more for the family. I was raising my son who I had with the first wife alone.” His only employee in his Asian bistro is his wife. The cook thinks, “Vietnamese are hard working. And I like working. We are only two in the bistro; we shop, cook and do the service alone. Taste is connected with what you are used to: when you get used to exotic spices, you will like it and will return to it in the future.” He says the difference between European and Asian cuisine is mainly in spices. “We put coriander in a soup; also our sour cabbage is sour in a different way. We also cook carp, but differently. We make soup out of the head, but sour and with dill, tomatoes and onion. We often stew the meat with ginger. Or we steam it over s beer. Our Czech friends like it a lot.”

(Son Tran Hung, 47, Cook and Bistro Owner)

Jsme ze stejné planety

Výstava s názvem Jsme ze stejné planety mapuje osudy lidí, kteří se narodili stovky a tisíce kilometrů od českých hranic, ale rozhodli se žít v Česku. Příběhy tří desítek cizinců, kteří v České republice našli druhý domov, zachytily svým objektivem dokumentární fotograf Jindřich Štreit. Zaměřil se především na zmapování rodinného či pracovního prostředí, podle toho, kam ho oslovení lidé pozvali nebo kde je právě zastihl.

Do projektu se podařilo zapojit migranti z blízkého zahraničí (ze Slovenska, Německa, Polska, Ukrajiny), ale i zámořské a exotické národnosti (Spojené státy, Kolumbie, Ekvádor, Uganda, Jihoafrická republika). Různé životní osudy a zkušenosti, které dokreslily textová část výstavy od novinářky Martiny Vašíčkové, odhalují samozřejmosti, které si mnozí Češi už ani neuvědomují – „jsme tady, protože tu není válka“, „chci tady vychovávat děti, protože tady funguje sociální a společenský systém“, „číšníci v restauracích a úředníci na úřadech jsou nevšímači a arogantní“, „všude na světě mi už vždycky bude chybět kofola“, „Češi jsou neuvěřitelně negativní a depresivní, ale na druhou stranu mají skvělý smysl pro humor“, „tady jsem zapustil kořeny, kde jinde bych měl být pochovaný“

Jindřich Štreit

(nar. 5. 9. 1946 ve Vsetíně)

- fotograf zaměřený především na dokumentární fotografii
- absolvent Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, v roce 2000 obhájil docenturu na katedře fotografie Filmové a televizní fakulty Akademie múzických umění v Praze, v roce 2009 jmenován profesorem
- v roce 1982 vězněn v souvislosti se svými kulturními aktivitami
- od roku 1967 do současnosti realizoval na 900 samostatných výstav v řadě zemí Evropy i v zámoří, zastoupen v řadě domácích i zahraničních galerií
- vytvořil tematické cykly fotografií zaměřené na určitou subkulturu, především na vesničany, Romy, přistěhovalce, aj. (Vesnice je svět, Cesta ke svobodě, Na konci světa. Sibiř – Burjatsko, Japonsko – Lidé z Akagi, Tak blízko, tak daleko)
- od roku 1990 část své práce soustavně věnuje podpoře humanitární a charitativní činnosti
- iniciátor mnoha kulturních aktivit na hradě Sovinec na Bruntálsku, kde žije
- člen Sdružení Q, Spolku olomouckých výtvarníků, Umělecké Besedy, aj.
- autor tří desítek knižních publikací
- má ženu Agnes a dceru Moniku

Cyklus je součástí projektu Pozitivní obraz cizince v ČR, který od května 2011 organizuje Charita ČR. Projekt je spolufinancován obecným programem Solidarita a řízení migračních toků. Výstava se koná pod záštitou ministra zahraničí Karla Schwarzenberga.



Ministerstvo zahraničních věcí
České republiky



Jsme ze stejné planety



Výstava s názvem Jsme ze stejné planety mapuje osudy lidí, kteří se narodili stovky a tisíce kilometrů od českých hranic, ale rozhodli se žít v Česku. Příběhy tří desítek cizinců, kteří v České republice našli druhý domov, zachytily svým objektivem dokumentární fotograf Jindřich Štreit. Zaměřil se především na zmapování rodinného či pracovního prostředí, podle toho, kam ho oslovení lidé pozvali nebo kde je právě zastihl. Do projektu se podařilo zapojit migranti z blízkého zahraničí (ze Slovenska, Německa, Polska, Ukrajiny), ale i zámořské a exotické národnosti (Spojené státy, Kolumbie, Ekvádor, Uganda, Jihoafrická republika). Různé životní osudy a zkušenosti, které dokreslí textová část výstavy od novinářky Martiny Vašíčkové, odhalují samozřejmosti, které si mnozí Češi už ani neuvědomují – „jsme tady, protože tu není válka“, „chci tady vychovávat děti, protože tady funguje sociální a společenský systém“, „číšníci v restauracích a úředníci na úřadech jsou nevšímaví a arogantní“, „všude na světě mi už vždycky bude chybět kofola“, „Češi jsou neuvěřitelně negativní a depresivní, ale na druhou stranu mají skvělý smysl pro humor“, „tady jsem zapustil kořeny, kde jinde bych měl být pochovaný“

Jindřich Štreit

(nar. 5. 9. 1946 ve Vsetíně)

- fotograf zaměřený především na dokumentární fotografií
- absolvent Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, v roce 2000 obhájil docenturu na katedře fotografie Filmové a televizní fakulty Akademie múzických umění v Praze, v roce 2009 jmenován profesorem
- v roce 1982 vězněn v souvislosti se svými kulturními aktivitami
- od roku 1967 do současnosti realizoval na 900 samostatných výstav v řadě zemí Evropy i v zámoří, zastoupen v řadě domácích i zahraničních galerií
- vytvořil tematické cykly fotografií zaměřené na určitou subkulturu, především na vesničany, Romy, přistěhovalce, aj. (Vesnice je svět, Cesta ke svobodě, Na konci světa. Sibiř – Burjatsko, Japonsko – Lidé z Akagi, Tak blízko, tak daleko)
- od roku 1990 část své práce soustavně věnuje podpoře humanitární a charitativní činnosti
- iniciátor mnoha kulturních aktivit na hradě Sovinec na Bruntálsku, kde žije
- člen Sdružení Q, Spolku olomouckých výtvarníků, Umělecké Besedy, aj.
- autor tří desítek knižních publikací
- má ženu Agnes a dceru Moniku

Cyklus je součástí projektu Pozitivní obraz cizince v ČR, který od května 2011 organizuje Charita ČR. Projekt je spolufinancován obecným programem Solidarita a řízení migračních toků. Výstava se koná pod záštitou ministra zahraničí Karla Schwarzenberga.



Ministerstvo zahraničních věcí
České republiky



Jsme ze stejné planety



Výstava s názvem Jsme ze stejné planety mapuje osudy lidí, kteří se narodili stovky a tisíce kilometrů od českých hranic, ale rozhodli se žít v Česku. Příběhy tří desítek cizinců, kteří v České republice našli druhý domov, zachytil svým objektivem dokumentární fotograf Jindřich Štreit. Zaměřil se především na zmapování rodinného či pracovního prostředí, podle toho, kam ho oslovení lidé pozvali nebo kde je právě zastihl. Do projektu se podařilo zapojit migranti z blízkého zahraničí (ze Slovenska, Německa, Polska, Ukrajiny), ale i zámořské a exotické národnosti (Spojené státy, Kolumbie, Ekvádor, Uganda, Jihoafrická republika). Různé životní osudy a zkušenosti, které dokreslí textová část výstavy od novinářky Martiny Vašíčkové, odhalují samozřejmosti, které si mnozí Češi už ani neuvědomují – „jsme tady, protože tu není válka“, „chci tady vychovávat děti, protože tady funguje sociální a společenský systém“, „číšníci v restauracích a úředníci na úřadech jsou nevšímaví a arrogantní“, „všude na světě mi už vždycky bude chybět kofola“, „Češi jsou neuvěřitelně negativní a depresivní, ale na druhou stranu mají skvělý smysl pro humor“, „tady jsem zapustil kořeny, kde jinde bych měl být pochovaný“

Jindřich Štreit

(nar. 5. 9. 1946 ve Vsetíně)

- fotograf zaměřený především na dokumentární fotografií
- absolvent Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, v roce 2000 obhájil docenturu na katedře fotografie Filmové a televizní fakulty Akademie muzických umění v Praze, v roce 2009 jmenován profesorem
- v roce 1982 vězněn v souvislosti se svými kulturními aktivitami
- od roku 1967 do současnosti realizoval na 900 samostatných výstav v řadě zemí Evropy i v zámoří, zastoupen v řadě domácích i zahraničních galerií
- vytvořil tematické cykly fotografií zaměřené na určitou subkulturu, především na vesničany, Romy, přistěhovalce, aj. (Vesnice je svět, Cesta ke svobodě, Na konci světa. Sibiř – Burjatsko, Japonsko – Lidé z Akagi, Tak blízko, tak daleko)
- od roku 1990 část své práce soustavně věnuje podpoře humanitární a charitativní činnosti
- iniciátor mnoha kulturních aktivit na hradě Sovinec na Bruntálsku, kde žije
- člen Sdružení Q, Spolku olomouckých výtvarníků, Umělecké Besedy, aj.
- autor tří desítek knižních publikací
- má ženu Agnes a dceru Moniku

Cyklus je součástí projektu Pozitivní obraz cizince v ČR, který od května 2011 organizuje Charita ČR. Projekt je spolufinancován obecným programem Solidarita a řízení migračních toků. Výstava se koná pod záštitou ministra zahraničí Karla Schwarzenberga.



Ministerstvo zahraničních věcí
České republiky

